

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גימנסיה הרצליה, שבוגריו נפגשו בסגישת מחזור, שסוקרה בעולם הזה • בשער הגיליון: מהנדס עיריית בני-ברק, אלכסנדר כהן.

תרומה של שקי-מלט לעבד אל-נאצר ★ הטעם והריח של אנכסיית משה דיין ★ שוד הביצים המטוגנות והכרה מהרפת

גילוי העולם הזה, שראה את השברע לפני 25 שנה, הביא כתבת-שער תחת הכותרת "שוד בני-ברק", שעניינה במהנדס עיריית בני-ברק, אלכסנדר כהן, אחיו של היועץ-הממשלתי באותם ימים, חיים כהן • מדור "הנדון" כהן, תחת הכותרת "ראש הדג", את מיזמיו המיסלוגיים בישראל • תחת הכותרת "בנוסחית אילת" האשים העולם הזה את ראש עיריית אילת, הנדן ננר, בשחיתות ובאוי הסדרים אשר נתגלו עם תפיסת גיזבר העירייה, משה בן-אפרים • תחת הכותרת "אהבה ראשונה" הובא סיפורו של מחזור כ"ב של

אחיו של הועץ המשפטי נעצר כחשוד בפרשת

שוד בני-ברק

ענו מעל ישראל שואת השחיתות!

העולם הזה 1133
תאריך 17.6.1959

מייד אחרי ההתקפה הצטופפו אלפי החמוסים, מצוידים בשלל רב, בפיתח-היציאה, אלא ששם ציפתה להם הפתעה. מארגני-התערוכה הציבו את הסרנים בפתח, חיפשו בכלי היוצאים וביקשו למנוע מהם הוצאת כקבוקים וארגונים. המבקרים מצאו פיתרון גם לתקלה זאת. בו במקום שלפו מישפחות שלמות מתוך אמת-חתייה את כל הבקבוקים שנשדרו, שתו את תוכנם במקום ואחר ניפצו את הבקבוקים, כסיסמה: "גם לי, גם לך לא יהיה!"

אנשים

דיין על הרשא

רעייתו של ראש-הממשלה, פולה בן-גוריון, הוכיחה לאחרונה שהיא יודעת להיות לתועלת למכריה. אחד ממכריה של פולה הוא

הפתעה בריאה

במדורה של לילי גלילי, העולם הבא, שהופיע לפני 25 שנה בעמודי האחרון של העיתון, שותפו גם קוראים, ששלחו את חוויותיהם אל לילי, את המעשה הבא סיפר יורם ברנע, אז צעיר מבטיח וכיום מבכירי הפירסומאים בארץ: אחרי הרכה זמן פגשנו את חווה ברחוב, עם פנס עצום מסביב לעין. שאלנו: "מי נתן לך את זה?" "בעל" היא אמרה. "איך זה?" תהינו. "הרי בעלך נסע להבראה בטבריה". "כן, עתה, בצער עמוק, גם אני חשבתי כך".

גרשון סאר, בעל קיוסק בשכונת לידית כ"ג, גוריון בתל-אביב, שהתפרסם בשעתו כאשר גנב כספים כדי לחלקם בין תושבי המעברות. כשהתלונן פאר באוני פולה שהעירייה אוסרת עליו לשנות את קיוסקו שלו, יעצה לו היא: אל תהיה שוטה! קודם תהרוס, אחר-כך תסביר ותתנצל. מה הם יכולים לעשות? יתלו אותך? מתי תולים גנב — כשתופסים אותך, ומניין לך שיתפסו אותך?

בעת שיעור כמישפט מינהלי בפקולטה למישפטים באוניברסיטה העברית התעוררה השאלה האם יש סעיף בחוק, המגביל את סמכויותיו של הרמטכ"ל, או הכובל אותו בפעולותיו. האסיסטנט יהודה זמיר, שרצה להוכיח כי אף-על-פי שאין הוראה כזאת, הרמטכ"ל הוא מוגבל, סיפר מעשה שהיה: בתקופת כהונתו של מל"ש דיין כרמטכ"ל, הוא יצא, כיום קצין, למישטח-הרדש שלפני משרדו, פשט את חולצתו, חלץ את נעליו והשתרע, להנאתו, על הרשא. רס"ר המחנה שראה אותו בכך, רתח כולו. לבסוף אור עז ואמר לדיין: המפקד, התנהגותך משמשת דוגמה רעה לחיילים הפשוטים. שאל דיין: איזה עונש אתה מטיל על חיילים שעושים כמוני? השיב הרס"ר: חמש לירות קנס. דיין הוציא שטר של חמש לירות, הושיטו לרס"ר ואמר: הענשת אותי, עכשיו תן לשכב בשקט!

אחד מידידי הומר אברהם וילי-קומריסקי סיפר לו, שראה כיצד רפאל הלפרין התנגש במכוניתו במכונית אחרת. הנגה השני, שמכוניתו נפגעה, יצא והתחיל לקלל את הלפרין, שאפילו לא נגע בו באצבע. הגיב וילקומריסקי: "מה אתה חושב, אילו היו מעליבים את קארווה, הוא היה שר איהו!"

בכוכבים רויז זכאי (73) בין חברי המערכת הפעילים של דבר. במדורו, קצרות, המופיע מעת לעת כעמוד האחרון של העיתון, מפרסם זכאי הקשיש תגובות ופירוטי מחשבה, המשעשעים בשל היותם כתובים ברוח סיגנון דבר הירחמאלי מלפני 35 שנה, בעת שזכאי היה מזכיר-המערכת.

אולם לפחות לקורא אחד של מדורו של זכאי לא היה חוש הומור. היה זה הר"ר הרצל רוזנבלום (56) עורך ידיעות אחרונות. לפני שבועיים, בעת שידועות אחרונות פירסם כי משה דיין עומד להגיב, מעל לדפי העיתון, על גילוייו של מי שהיה מפקד הלגיון הערבי באזור ירושלים, עבדאללה תל, פירסם זכאי במדורו את הקטע הבא: "על האכסניה שאדם בוחר להנאתו אין — כד טעם וריח — להתווכח. משה דיין כחר כדיעות אחרונות."

ירחמיאליות על המצאת השבוע פירסם רוזנבלום את תגובת-המחץ שלו לפגיעתו של זכאי. במאמר, שהתפרסם תחת הכותרת "מלך הירחמיאלים", הסתער רוזנבלום על זכאי, כינה אותו: מלמד פלוס פרובינציאל פלוס בטלן... האדם הראשון במיסדר, שהירחמיאליות המופגנת חרותה על מצחו של כל אחד מבניו... הוא אינו מבחין במבטים מלאי החמלה של רעיו המתחננים ממש בפניו שילך לו..."

לגבי חברי אגודת העיתונאים, המקיימים בנייהם יחסים של אי-השמצה הדדית, היה זה עלבון חסרת-קרים. רוזנבלום יצטרך להסביר עצמו לפני ועדת-האתיקה המיקצועית של אגודת-העיתונאים...

חקלאות

אוהב מתנות יחיה

אין רבר חביב על אזרחי ישראל מאשר קבלת מתנות-חיינם. עובדה זו נעלמה, כנראה, מעיניהם של מארגני התערוכה החקלאית בבית-דגון. כשהגיע מועד נעילת התערוכה, החליטו הארגונים להעניק שי למבקרים בתערוכה ביומה האחרון — לחלק כיבוד חיינם של מיץ, חלב, וכפתאות ביצים. המארגנים לא הסתירו את נדיבות-ליבם זו, הודיעו עליה במודעות בעיי-תונים.

מה שאירע בעיקבות זאת בשטח התערוכה דמה לקטע מתוך סרט של צ'ארלי צ'אפלין. בכל שבועות קיומה לא זכתה התערוכה לקהל רב כזה. אלפים של מבקרים, מישפחות שלמות על זיקניהן ועל ילדיהן, גילו לפתע התעניינות ערה בבקיות החקלאות. רובם הגיעו למקום מצוידים בסלים.

הפתעה בפתח. כרגע שבו החלה חלוקת הכיבודים במיוננים, ניתן האות להסתערות. דוכני החלוקה הוצפו מייד המונים, שלא המתינו להגשה, בחרו בשיטת השירות-העצמי. הממונים על החלוקה במיוננים, שניסו להשליט סדר, איבדו מייד את קולם, החלו לספוג מהלומות מהקהל, שהצליח להבריחם.

תוך רקות ספורות נעלמו כל ערימות ארגזי מיץ-ההדרים ומיץ-העגבניות. אלה שאיתרו להגיע לדוכנים ומצאו אותם ריקים החליטו להסתפק, כלית-ברירה, בארגזים הריקים ונטלו אותם. ליד מחבת-הביצים הענקית איימו המונים להפוך את דוד השמן הרותח, כאשר הגישו להם ביצים מטוגנות. אנשים שהגיעו לדוכנים ומצאו אותם הרוסים וריקים, פנו למוצגים עצמם, החלו לסחוב מכל הבא ליד. במשך חצי שעה שררה בשטח התערוכה אווירה של פוגרום כללי, כשמעט הסדרנים אינם מצליחים להשתלט על המהומה. המבקרים מילאו את כיסיהם ואת סליהם בתפוחים, בכקבוקי משה ונביצים, סדרן אחד הצליח, כרגע האחרון, למנוע סחיבת פרה מרפת. בחלקים שונים פרצו קטטות ותיגרות על רקע של סחיבת מיצרכים הדדית.

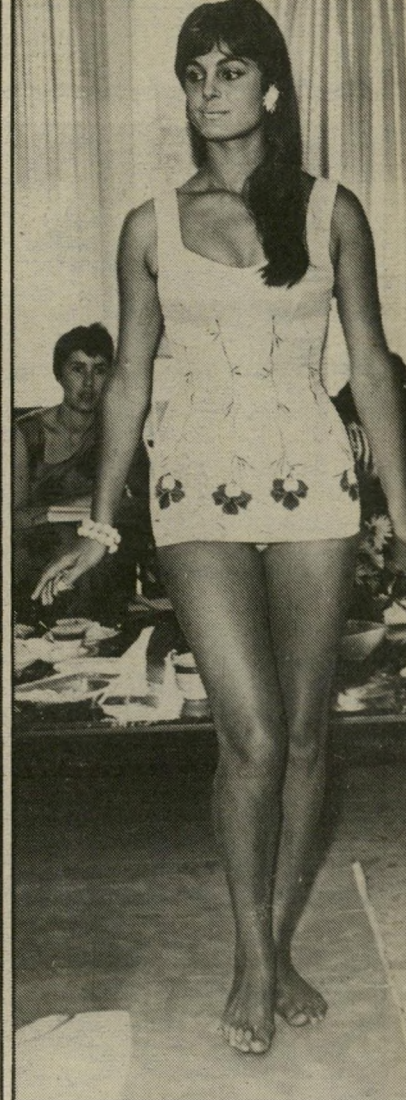
מיבחנום השיגה, טוב, השניים: היחסים עם לבנון. הגישה הנכונה של ישראל למדינה הערבית הבלתי-עויינת ביותר התבטאה בשני צעדים חיוניים: החזרת מפציץ צבאי לבנוני שירט על הגבול הישראלי, והחזרת מכוניתו של ראש העדה המטואלית הלבנונית, חסן בק, שגולגלה מכביש לבנוני לתוך וארי ישראלי, על-ידי מתנקשים לבנוניים, שלא הצליחו להרגו.

ביקורו של ראש-ממשלת בור" מדה, נהייון, אחד הריקטטורים החדשים של אסיה — אחרי שרשרת ארוכה של ביקורי-אווה של מי שהיו ומי שיהיו, זה הביקור הראשון של מי שהינו, אחרי ארבע שנים. אף שהבורמאי סירב לדבר על מדיניות, מחשש פן ירגיו את הערבים שבורמה קשורה עימם בידידות, הרי היה הביקור קרו-אור. הוא הוכיח, לפחות, כי ישנה מדינה אחת באפריקה-אסיה, המסוגלת לשמש כמתווך בין המחנות.

עיתונות

מלמד פלוס

למרות גילו המופלג נימנה עדיין הצופה

דליה משבייציין בעלת גוף הברווזה התמיר והמוצק המדגמנת כאן לראשונה בחייה. היא אחת דליה לוינוב משבייציין שבגליל המערבי. לאחר תצוגת ביגדיים זאת, שנערכה למטרות צדקה בביתה של אשת-חברה תל-אביבית, הלכה דליה מחיל אל חיל, שינתה את שמה לדליה, היתה לכוכבת קולנוע בינלאומית וחיה עתה עם בעלה השלישי, הרחק מההמון הרועש. בפלורידה.